

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 14CoCsp/16/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120240588  
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120240588.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanej C. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. U. XXXX/X, XXX XX A., o zaplatenie sumy 2.995,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14Csp/29/2020-236 zo dňa 26. 11. 2020, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 14Csp/29/2020-236 zo dňa 26. 11. 2020 vo výroku I. a III. p o t v r d z u j e.

II. Odvolanie žalovanej proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14Csp/29/2020-236 zo dňa 26. 11. 2020 o d m i e t a.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

### odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.900,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.580,20 Eur od 10. 12. 2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) V zvyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 94 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o určení výšky náhrady trov konania (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania rozhodujúc o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 2.995,23 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.645,35 Eur od 10. 12. 2019 do zaplatenia, žalobe čiastočne vyhovel (viď výrok I. rozsudku súdu) a vo zvyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (viď výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie na základe ktorého zistil skutkový a právny stav veci, pričom skutkový stav súd prvej inštancie uviedol v bodoch 14. až 25. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 2.900,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.580,20 Eur od 10.12.2019 do zaplatenia, nedôvodná v časti o zaplatenie sumy 95,01 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 65,15 Eur od 10.12.2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie ustálil, že strany sporu uzavreli spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola síce uzavretá podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale vzhľadom na

charakter postavenia žalovanej v tomto právnom vzťahu ako spotrebiteľa, zmluva má spotrebiteľský charakter a podlieha právnomu režimu § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z. z. Súd poukázal na to, že medzi stranami v konaní nebolo sporné uzavretie zmluvy o úvere dňa 02. 12. 2014 medzi pôvodným veriteľom, ktorým bola banka na jednej strane a žalovanou ako dlžníčkou na strane druhej za podmienok dojednaných v tejto zmluve o úvere, ktorej bolo pridelené č. 5065589701 (ďalej len „zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy o úvere banka poskytla žalovanej spotrebiteľský úver v sume 2.000,- Eur. Úver bol poskytnutý za dojednanú úrokovú sadzbu 19,90 % ročne. Žalovaná sa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach v sume 42,17 Eur so splatnosťou vždy k 22. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dojednaná na deň 22.01.2015, poslednej na deň 22.12.2023. Žalovaná sa zaviazala úver s dojednaným úrokom zaplatiť v 108 mesačných splátkach. Zmluva obsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov 23,43 %, priemernú hodnotu RPMN 17,33 % ako aj celkovú čiastku spojenú s úverom, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť a táto predstavovala sumu 4.550,52 Eur. Takéto podmienky vyplývajú z obsahu zmluvy o úvere, dojednanie takýchto podmienok v konaní žalovanou nebolo rozporované. Poukázal na to, že základnou spornou otázkou, ktorú bolo v konaní potrebné vyriešiť bola otázka aktívnej legitímácie žalobcu v konaní na podanie žaloby. Žalovaná namietala, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby z dôvodu, že nie je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Dôvodila to tvrdením, že jej nebolo doručené Oznámenie o postúpení pohľadávky, ďalej tým, že jej nebolo doručené Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, a ani predchádzajúca výzva na úhradu dlžných splátok pred oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa, ktorý je bankou. Nakoľko pohľadávka banky zo zmluvy o úvere pred postúpením na nového veriteľa nebola predčasne zosplatnená, banka nemohla platne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok pohľadávku postúpiť na nového veriteľa. Vzhľadom k tomu, že úverový vzťah vznikol medzi pôvodným veriteľom, ktorý bol bankou a žalovanou, súd sa v danej veci zaoberal otázkou, či pri postúpení pohľadávky banky na nového veriteľa, ktorý nie je bankou bolo zachované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách“). Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dáva možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, musia však byť naplnené vyššie uvedené podmienky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, je neplatný právny úkon. Žalovaná v tejto súvislosti správne poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 60/2018. V tejto súvislosti súd poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo 26/2017, z ktorého vyplýva: „Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka)“. V súdnej veci medzi stranami nebolo sporné tvrdenie žalobcu, že žalovaná porušila zmluvné povinnosti, keď nesplácala úver riadne a včas. Z vykonaného dokazovania pred súdom vyplynulo, že pre porušenie tejto zmluvnej povinnosti žalovanou, pôvodný veriteľ, banka výzvou zo dňa 02. 03. 2018 vyzvala žalovanú na úhradu dlžných splátok úveru vyčíslených ku dňu 02. 03. 2018 vo výške 558,27 Eur a súčasne vyzvala žalovanú, aby najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy dlžnú sumu uhradila. Súčasne oznámila žalovanej,

že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Táto výzva žalovanej bola adresovaná na adresu K. G. XXXX/X, XXX XX A.. Uvedené vyplýva z obsahu tejto výzvy, ktorú žalobca v konaní predložil. Žalobca v konaní predložil i dôkaz (č.l. 165 spisu), fotokópiu dôkazu o doručovaní tejto výzvy žalovanej prostredníctvom pošty. Výzva zo strany banky bola odovzdaná pošte na doručenie pre žalovanú dňom 05. 03. 2018. Na zásielke je žalovaná označená menom, priezviskom a adresou, na ktorú zásielka mala byť doručená - K. X. XXXX/X, XXX XX A.. A si zásielku neprevzala v odbernej lehote. Na to pôvodný veriteľ, banka oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 04. 04. 2018 úver predčasne mimoriadne zosplatnil ku dňu 03. 04. 2018, k tomuto dňu vyčíslil celkovú zosplatenú pohľadávku na sumu 2.355,96 Eur, keď túto sumu žiadal uhradiť od žalovanej do 15 dní. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanej bolo adresované na adresu K. A. XXXX/X, XXX XX A.. Žalobca v konaní predložil toto Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, tiež dôkaz, že toto oznámenie bolo žalovanej doručované prostredníctvom pošty podaním zásielky na pošte dňa 06. 04. 2018. Na zásielke je žalovaná označená menom, priezviskom a adresou doručovania K. E. XXXX/X, XXX XX A.. Ani túto zásielku si žalovaná podľa relácie pošty neprevzala v odbernej lehote. Ďalej z vykonaného dokazovania vyplynulo, a to z obsahu zmluvy o úvere, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere žalovaná mala adresu bydliska K. U. XXXX/X, XXX XX A., na ktorú adresu jej banka doručovala výzvu, i oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa výpisu z Registra obyvateľov SR (č. I. 84 spisu) žalovaná je od 27. 08. 1991 prihlásená k trvalému pobytu na adrese K. U. XXXX/X, A., teda na adrese, na ktorú jej banka doručovala výzvu i oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru. Na tejto adrese žalovaná býva i v súčasnom období, keď v predmetnej veci jej súd doručuje súdne zásielky na adresu K. U. XXXX/X, XXX XX A., na ktorej adrese žalovaná si súdne zásielky preberá, komunikuje so súdom podaniami, v ktorých si uvádza tiež túto adresu. Súd prvej inštancie na základe zistených skutkových okolností mal preukázať, že banka, t. j. pôvodný veriteľ, pred postúpením pohľadávky zo zmluvy o úvere na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 12. 2019 na nového veriteľa, ktorý nie je bankou zachoval zákonný postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Banka pred mimoriadnym zosplatením úveru vykonala písomnú výzvu banky žalovanej ako dlžníčke, ktorou vyzvala žalovanú na úhradu dlžných splátok úveru vyčíslených vo výzve v lehote do 15 dní od doručenia výzvy, keď vo výzve vyčíslila omeškané splátky dlžníčky. Žalobca tak preukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Neobstojí v konaní námietka žalovanej, že táto výzva jej nebola doručená, pretože žalobca v konaní predložil dôkaz o doručovaní tejto výzvy žalovanej poštou na adresu, ktorú si žalovaná uviedla v zmluve o úvere, na ktorej je prihlásená k trvalému pobytu dlhodobo od 1991 a na ktorej adrese napokon komunikuje i v súčasnom období v predmetnej veci so súdom. Žalovaná v konaní netvrdila, ale nielenže netvrdila, ale ani žiadnym dôkazom nepreukazovala, že v období doručovania tejto výzvy sa na uvedenej adrese nezdržovala. Následne banka, pôvodný veriteľ, keďže žalovaná dlžné splátky v stanovenej lehote podľa výzvy neuhradila, pristúpil k mimoriadnej splatnosti úveru oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 03. 04. 2018 listom zo dňa 04. 04. 2018, ktorý žalobca v konaní tiež predložil. Banka tu vyčíslila celkovú pohľadávku ku dňu mimoriadnej splatnosti pohľadávky na sumu 2.355,96 Eur. Banka, t. j. pôvodný veriteľ toto oznámenie doručoval žalovanej ako dlžníčke opätovne poštou na adresu K. A. XXXX/X, A., keď zásielku si žalovaná opätovne neprevzala v odbernej lehote. Žalovaná ani v tomto prípade netvrdila a nielenže netvrdila, ale ani nepreukazovala žiadnym dôkazom, že by sa v čase doručovania tohto oznámenia nenachádzala na doručovacej adrese, ktorá je adresou jej trvalého pobytu od roku 1991, ktorú adresu si žalovaná uviedla v zmluve o úvere a na ktorej adrese komunikuje so súdom i v predmetnom spore. Žalobca predložil dôkaz o tomto doručovaní do súdneho spisu. Zákon o bankách osobitne neupravuje otázku doručovania výzvy, ani oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru. Tu možno preto zaujať názor, že predmetné zásielky boli žalovanej doručené fikciou doručenia. Ide o obdobný postup pri doručovaní, ako ho upravuje zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa § 111 ods. 3 CSP, ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenie, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Podľa § 106 ods. 1 písm. a/ CSP, ak nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosti fyzickej osobe na adresu evidovanú v Registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca. Ako súd už dôvodí, žalovaná je od roku 1991 v RO SR prihlásená k trvalému pobytu na adrese, na ktorú jej banka doručovala predmetné písomnosti. Nakoľko si žalovaná písomnosti neprevzala v odbernej lehote, keďže jej boli doručované prostredníctvom pošty, pričom v konaní netvrdila, a ani nepreukazovala, že by sa na uvedenej adrese v čase doručovania písomností nezdržovala, súd mal za to, že tieto písomnosti

jej boli riadne doručené fikciou doručenia. Napokon žalovaná stále býva na tejto adrese, z tejto adresy komunikuje i v predmetnom spore, túto adresu si uvádza v písomnostiach adresovaných v tomto spore súdu. Preto musí niesť dôsledky, ktoré pre ňu z uvedeného vyplývajú, teda dôsledky, že banka pred postúpením pohľadávky zachovala zákonný postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Medzi výzvou a zmluvou o postúpení pohľadávky uplynulo 90 kalendárnych dní, keďže výzva je z 02. 03. 2018 a zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 09. 12. 2019. Na základe uvedeného súd uzatvára, že postúpenie pohľadávky zo zmluvy o úvere je platné, nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto banka, t. j. pôvodný veriteľ, bol oprávnený v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách predčasne zosplatnenú celú pohľadávku zo zmluvy o úvere postúpiť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky novému veriteľovi, hoci je nebankovým subjektom, teda žalobcovi. Žalobca je tak nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Žalovaná nedôvodne vzniesla námietku nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Pokiaľ ide o poukazovanie žalovanou na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018, je pravdou, že tento rozsudok sa týka výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale tento rozsudok vychádza z inej skutkovej situácie, preto tento rozsudok nie je možné bez výhrady na danú vec aplikovať. Vo veci, ktorú posudzoval NS SR totiž nebola predložená výzva banky, a ani nebol predložený dôkaz o jej doručovaní dlžníkovi. Bolo dokladané len oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru bankou, teda zosplatnenie úveru, avšak nie predchádzajúca výzva banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a ani dôkaz o jej doručovaní. Pokiaľ žalovaná ďalej v konaní namietala, že postúpenie pohľadávky nemôže byť platné aj z dôvodu, že jej nebolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky na nového veriteľa, ani táto námietka žalovanej nie je dôvodná. Žalobca v konaní predložil Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 10. 12. 2019, ktorým banka oznámila žalovanej, že pohľadávku zo zmluvy o úvere spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia postupuje spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., teda žalobcovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej bolo adresované na adresu K. L. XXXX/X, XXX XX A., pričom žalobca v konaní predložil i dôkaz podací hárok č. A. Slovenskej pošty, a. s., ktorý svedčí o tom, že toto oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanej doručované poštou dňa 11. 12. 2019 (č. l. 167 spisu). Je síce pravdou, že nepredložil dôkaz aj o doručení tohto oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej, avšak predložil samotnú Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 12. 2019 včítane prílohy k nej, z ktorých jednoznačne vyplýva, že došlo k postúpeniu pohľadávky z úverovej zmluvy z banky na žalobcu ako nového veriteľa. Aj keby oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej nebolo doručené, nespôsobilo by to neplatnosť postúpenia pohľadávky. Predložením zmluvy o postúpení pohľadávky včítane prílohy k nej, žalobca v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka preukázal, že je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Žalobca v konaní aktívnu legitímáciu, teda že je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide preukazoval nielen oznámením o postúpení pohľadávky žalovanej podľa § 526 Občianskeho zákonníka, ale aj zmluvou o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka, čím jednoznačne preukázal, že je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Na doplnenie k námietke žalovanej súd dopĺňa, že je pravdou, že podľa § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., pôvodný veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do 5 pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky, pričom porušenie povinnosti podľa prvej vety je osobitne závažným porušením povinnosti podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 250/2007 Z. z., v znení neskorších predpisov, ale ako súd už uviedol, žalobca preukázal v konaní, že žalovanej bolo oznámené pôvodným veriteľom, teda bankou, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úvere, keď bolo predložené v konaní toto oznámenie, ako i dôkaz o jeho doručovaní žalovanej. Navyše, tak ako správne poukazoval žalobca, ak by pôvodný veriteľ túto povinnosť nespĺnil, je to síce závažné porušenie povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z. z., v znení neskorších predpisov, ale samotné porušenie tejto povinnosti nespôsobuje neplatnosť postúpenia pohľadávky. Súd uvedené dodáva len na doplnenie, keďže žalobca preukázal, že pôvodný veriteľ, teda banka oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka a tiež preukázal, že bolo žalovanej doručované. Oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej bolo doručované na adresu kde žalovaná má bydlisko. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania práva žalobcu, ktorú vzniesla v konaní žalovaná, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právo žalobcu uplatnené v konaní premlčané nie je. Vykonaným dokazovaním súd mal v konaní za nesporné, že žalovaná porušila svoju povinnosť poukazovať právnomu predchodcovi žalobcu, teda pôvodnému veriteľovi dojednané mesačné splátky. Preto právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 02. 03. 2018 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok vo výške 558,27 Eur vyčíslených ku dňu 02. 03. 2018 v lehote do 15 dní od doručenia výzvy, pričom upozornil žalovanú, že je v omeškaní s úhradou splátok úveru. Súčasne jej dal na vedomie, že je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stane splatnou v celom rozsahu pohľadávka, ak žalovaná dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí. Túto výzvu banka vykonala nielen

podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Túto výzvu banka realizovala aj v zmysle časti B, bodu 8. prípady porušenia podbodu 8.1. písm. a/ v spojení s podbodom 8.4. písm. a/ Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a mikropodnikateľom, ktoré v konaní na dôkaz predložil žalobca a ktoré tvorili súčasť zmluvy o úvere. Touto výzvou banka vyzvala žalovanú na uhradenie dlžných splátok úveru v lehote 15 dní od doručenia výzvy s tým, že inak banka bude oprávnená využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka a teda vyhlásiť úver predčasne splatným v zmysle uvedených dojednaní v obchodných podmienkach. Po upozornení a po výzve žalovaná svoj splatný záväzok na omeškaných splátkach neuhradila, preto banka pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 03. 04. 2018. V tomto oznámení je uvedené, že pohľadávka z úverovej zmluvy je splatná v celom rozsahu ku dňu 03. 04. 2018 s jej vyčíslením na sumu 2.355,96 Eur. Ako súd už vyššie dôvodí aj výzva, aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanej bolo doručené fikciou doručenia. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou oslabenia vymáhateľnosti nemožno túto dobu zmeniť ani dohodou strán. Jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania. Z hľadiska prejednávaneho sporu je premlčacia doba trojročná (§ 101 Občianskeho zákonníka) a nakoľko zo strany pôvodného veriteľa došlo k vyhláseniu mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru (§ 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka), začala plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka). V zmysle občianskeho zákonníka premlčacia doba na uplatnenie práva začala právnomu predchodcovi žalobcu plynúť odo dňa splatnosti splátky, kvôli ktorej bola vyhlásená mimoriadna (predčasná) splatnosť úveru. Pôvodný veriteľ, teda banka upozornila žalovanú, že je v omeškaní s úhradou splátok úveru listom zo dňa 02. 03. 2018, kedy po lehote splatnosti tri mesiace v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka bola splátka splatná dňa 22. 11. 2017 k tomuto dňu, kedy banka upozornila žalovanú, že splátky nespláca riadne. Splatnosť mesačných splátok bola dojednaná vždy k 22. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dojednaná na deň 22. 01. 2015 a poslednej na deň 22. 12. 2023. Banka mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásila listom zo dňa 04.04.2018 ku dňu 03. 04. 2018 tak pre splatnosť nesplnenej splátky splatnej dňa 22. 11. 2017, so zaplatením ktorej žalovaná bola v omeškaní viac ako 3 mesiace ku dňu 02. 03. 2018. Od tohto dňa, teda 22. 11. 2017 si veriteľ tak mohol uplatniť svoje právo na súde, pričom márne by táto doba uplynula dňa 22. 11. 2020, keďže v tomto prípade je premlčacia doba trojročná. Uplatnil ho na súde dňa 13. 02. 2020, teda včas, v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá mu márne neuplynula, preto námietka vznesená žalovanou o premlčaní práva žalobcu nie je dôvodná. Postúpenie uplatnenej pohľadávky zo spornej zmluvy o úvere na žalobcu v priebehu plynutia premlčacej doby nemalo na jej plynutie žiaden vplyv (§ 111 Občianskeho zákonníka). Poslednú splátku tak ako vyplýva z výpisu z úverového účtu žalovanej, žalovaná zaplatila za mesiac február 2017, nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 13.02.2020, nie sú premlčané ani splátky úveru splatné pred 22. 11. 2017, teda za obdobie marec 2017 až október 2017. Aj nárok na zaplatenie týchto mesačných splátok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobca uplatnil na súde včas, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť resp. začala plynúť od splatnosti každej jednotlivej mesačnej splátky za toto obdobie a neuplynula ku dňu podania žaloby na súde dňa 13. 02. 2020. Súd preto na námietku premlčania vznesenú žalovanou neprihliadol, žalovaná sa úspešne nedovolala premlčania, jej námietka nie je dôvodná. Súd k vyhodnoteniu, či právo žalobcu je premlčané, alebo nie je premlčané dodáva, že nie je viazaný tým, ako túto otázku v konaní posúdili strany sporu, či už žalobca, alebo žalovaná, keď pri vyhodnotení tejto námietky premlčania vychádzal z dôkazov doložených do súdneho spisu v podobe listín. K námietke žalovanej, že zmluva o úvere neobsahuje podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne RPMN, tiež celkové náklady na úver, rozpis splátky úveru na jednotlivé zložky, istinu, úroky, ďalej, termín konečnej splatnosti úveru, súd kontrolou spotrebiteľskej zmluvy dospel k záveru, že zmluva všetky tieto podstatné náležitosti namietané žalovanou obsahuje, keď z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že táto obsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov 23,43 %, celkovú čiastku spojenú s úverom 4.550,52 Eur, obsahuje výšku mesačnej splátky 42,17 Eur, splatnosť každej mesačnej splátky vždy k 22. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky 22. 01. 2015 a konečnú splatnosť úveru 22. 12. 2023. Na základe posúdenia zmluvy o úvere súd dospel k záveru, že spotrebiteľská zmluva obsahuje náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/. Obsahuje konečnú splatnosť úveru 22. 12. 2023, obsahuje, že úver bude splácaný v mesačných splátkach s počtom 108, obsahuje splatnosť prvej splátky dňa 22. 01. 2015, ako aj splatnosť každej ďalšej mesačnej splátky ku dňu 22. kalendárneho mesiaca. V zmluve sú vyčíslené i celkové náklady spojené s úverom v sume 4.550,52 Eur, v zmluve je uvedená i ročná percentuálna miera nákladov 23,43 %. Nie je preto dôvodná

námietka žalovanej, že neobsahuje náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., teda termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď tento je definovaný v zmluve o úvere dňom, mesiacom a rokom, konkrétne 22. 12. 2023. Výška mesačných splátok je tiež jednoznačne definovaná 42,17 Eur. K námietke žalovanej, že splátky neboli zadefinované koľko z nich pripadá na istinu a koľko na úroky, a teda, že z tohto pohľadu spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., ani táto námietka nie je dôvodná. V tomto smere súd poukazuje už na ustálenú súdnu prax napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23. apríla 2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30. januára 2019, v ktorých rozhodnutiach Najvyšší súd SR prijal záver, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., je dôvodné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Uvedené je v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, ktorý riešil otázku náležitostí úverovej zmluvy. Preto ani táto námietka žalovanej, že zmluva neobsahuje túto podstatnú náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. nie je dôvodná. Pokiaľ žalovaná ďalej spochybnila, že zmluva o úvere neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, čo je náležitosť vyžadovaná § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom uvedené spočíva v tom, že tieto náležitosti sú v zmluve o úvere uvedené nesprávne, ani s touto námietkou žalovanej sa súd nestotožnil. Zmluva o úvere obsahuje presné vyčíslenie celkovej čiastky spojenej s úverom na sumu 4.550,52 Eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v mesačných splátkach 42,17 Eur s počtom 108 mesačných splátok. Ako súd už dôvodí, splátky boli splatné od 22. 01. 2015 do 22. 11. 2023, ak by nebolo došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. V zmysle úverových podmienok, výška poslednej splátky je tvorená zostatkom pohľadávky banky. Žalovaná teda mala uhradiť 107 splátok po 42,17 Eur, posledná splátka mala byť uhradená v zostatku pohľadávky, čo v súdenom prípade činilo 38,33 Eur. 107 mesačných splátok x 42,17 Eur činí sumu 4.512,19 Eur + posledná splátka 38,33 Eur = 4.550,52 Eur, čo sú celkové náklady uvedené v zmluve o úvere. Z uvedených dôvodov potom námietka žalovanej, že celkové náklady na úver v zmluve nie sú uvedené správne a teda, že z tohto dôvodu absentuje táto náležitosť zmluvy o úvere, nie je dôvodná. Žalovaná žiadnym spôsobom preukázateľne súdu nezdôvodnila, prečo mali byť tieto celkové náklady uvedené v zmluve v jej tvrdenej čiastke „4.554,36 Eur“. Banka, t. j. veriteľ vzhľadom na uvedené uviedol výpočet týchto celkových nákladov do zmluvy o úvere správne, preto spotrebiteľská zmluva túto náležitosť obsahuje. Obdobne banka uviedla správne i RPMN do zmluvy o úvere 23,43 %, opätovne žalobkyňa nezdôvodnila z akého dôvodu by RPMN v zmluve mala byť uvedená vo výške 23,90 %. O ročnej percentuálnej miere nákladov žalovaná ako spotrebiteľka bola riadne informovaná v zmluve o úvere, ktorú podpísala, navyše obdržala a podpísala aj Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), ktorú žalobca v konaní predložil na dôkaz. Ak žalovaná namietala správnosť RPMN v zmluve o úvere, mala predložiť spôsob výpočtu RPMN v ňou tvrdenej výške. Tento nepredložila, obrana žalovanej v tom, že RPMN mala činiť 23,90 % ročne potom nie je účinná. O neúčinnnej obrane žalovanej v tomto ohľade, ako aj v ohľade o nesprávnom výpočte celkových nákladov spotrebiteľa v zmluve svedčí i fakt, že žalovaná v priebehu konania a v priebehu svojich vyjadrení menila tieto tvrdenia, keď oproti odporu vo vyjadrení zo dňa 21.08.2020 uviedla, že v skutočnosti RPMN v zmluve má byť „19,58 %“ a nie „15,90 %“, celkové náklady v zmluve nemajú byť uvedené „5.724,- Eur“ ale „6.080,40 Eur“, keď tieto údaje v odpore proti platobnému rozkazu uviedla iné. Oproti nej žalobca v konaní prehľadne uviedol spôsob výpočtu RPMN 23,43 %, ktorá je uvedená v spotrebiteľskej zmluve. Na základe týchto skutočností súd potom dospel k záveru, že zmluva obsahuje aj túto náležitosť, teda RPMN, tiež celkové náklady spotrebiteľa, ktoré sú v zmluve o úvere uvedené správne. Vzhľadom k tomu, že zmluva obsahuje všetky náležitosti, ktoré namietala žalovaná, že ich neobsahuje, úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere nemožno posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., pretože spotrebiteľská zmluva všetky tieto podstatné náležitosti obsahuje. Súd k RPMN ešte dodáva, že RPMN vo výške 23,43 % tak, ako bola dojednaná v zmluve neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty podľa § 1 ods. 4 v spojení s § 1a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď podľa § 1a ods. 1 neprevyšuje dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Táto v rozhodnom období, kedy

zmluva o úvere bola uzatvorená predstavovala pri tomto type úveru 21,79 %, dvojnásobok predstavuje 43,58 %, keď zdrojom sú súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrtrok 2014, čo sú údaje smerodajné vzhľadom na dobu uzatvorenia zmluvy o úvere. K námietke žalovanej, že nepodpísala všeobecné obchodné podmienky a obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie úverov s námietkou, že pre ňu nie sú záväzné, súd dospel k záveru, že ani táto obrana žalovanej neobstoí. V zmysle časti III. bodu 3. zmluvy o úvere, žalovaná vyhlásila, že sa oboznámila so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, ďalej prehlásila, že súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Je pravdou, že ani všeobecné obchodné podmienky, a ani úverové obchodné podmienky žalovaná nepodpísala, avšak dôsledkom uvedeného nie je, že by nimi nebola viazaná a že by ju tieto nezaväzovali. Z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, poslednej vety vyplýva, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že všeobecné obchodné podmienky, a úverové obchodné podmienky museli byť žalovanou podpísané, aby ju zaväzovali, a že inak sú neúčinné, súd poukazuje na to, že na uvedený právny vzťah treba aplikovať ustanovenie § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, keďže niet osobitnej právnej úpravy v Občianskom zákonníku, podľa ktorého možno časť obsahu zmluvy určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Preto súd súhlasí s názorom žalobcu, že časť obsahu spotrebiteľskej zmluvy môže byť účinne upravený i vo všeobecných obchodných podmienkach. Všeobecné obchodné podmienky sú vopred spracované, štandardizované texty, obsahujúce spravidla údaje, ktoré sa opakovane používajú pri určitom type spotrebiteľských zmlúv. Hlavnou ich výhodou je, že umožňujú uzatvorenie zmluvy pri zachovaní kvality všetkých zmluvných dojednaní. Žalovaná v konaní nenamietala, že by všeobecné obchodné podmienky a úverové podmienky neboli súčasťou zmluvy, len namietala, že ich nepodpísala. V konaní neoznačila žiaden dôkaz na preukázanie skutočnosti, že s nimi nebola pri uzatvorení úverovej zmluvy oboznámená. Navyše oboznámenie s nimi potvrdila svojim podpisom na samotnej zmluve o úvere. Preto obchodné podmienky, či už všeobecné alebo ďalšie úverové obchodné podmienky žalovanú zaväzujú rovnako ako samotná zmluva o úvere. Všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere, či už všeobecné, alebo osobitné, či už vyžadované všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, alebo osobitným zákonom, ktorým je zákon č. 129/2010 Z. z., konkrétne ustanovením § 9 ods. 2 sú v zmluve o úvere uvedené priamo. Žalovaná mala nepochybnú vedomosť o tom, v akej výške je jej úver poskytnutý, za akú odplatu, v akej výške má splácať mesačné splátky, kedy je splatnosť mesačných splátok, kedy má začať splácať úver, kedy je konečná splatnosť úveru, aká je RPMN, aká je priemerná RPMN a aké sú celkové náklady na úver. Ani táto námietka žalovanej preto neobstoí. Súd prvej inštancie po posúdení zmluvy o úvere nezistil, že by táto obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaná napokon žiadnu konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve nevytkla. Jej obrana spočívala, pokiaľ ide o samotnú zmluvu v zásade, že neobsahuje podstatné náležitosti, ktoré žalovaná vytkla, s ktorou obranou sa súd však vysporiadal v tomto rozsudku. Z obchodných úverových podmienok, konkrétne z časti B, bodu 5. podbodu 5.2. vyplýva, že pri splácaní pohľadávky banky sa z došlých súm uhrádzajú jednotlivé záväzky dlžníka v tomto poradí: splatné poplatky a náklady banky súvisiace s úverom v poradí od najskôr splatného záväzku, úroky z omeškania podľa poradia od najskôr splatného úroku z omeškania, úroky z prečerpania podľa poradia od najskôr splatného úroku z prečerpania, úroky podľa poradia od najskôr splatného úroku a istina úveru. Tieto obchodné podmienky sú záväzné pre žalovanú. Súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že v prípade riadneho plnenia dlhu sa jedná o plnenie v splátkach a platby dlžníka sa započítavajú podľa dohody zmluvných strán, čo v danom prípade bolo dojednané v uvedenom bode obchodných podmienok. Po predčasnom vyhlásení splatnosti úveru už zo strany dlžníka nejde o plnenie v splátkach, nakoľko dohoda o plnení dlhu v splátkach už nie je v platnosti, resp. došlo k jej zmene v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. V takomto prípade každé peňažné plnenie dlžníka je už potom potrebné započítať na istinu dlhu v zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní výšky uplatnenej pohľadávky súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 2.900,22 Eur a nepriznal nárok na zaplatenie sumy 95,01 Eur. V sume 95,01 Eur nepriznal nárok na zaplatenie poplatkov vo výške 29,86 Eur, keď žalobca riadnym spôsobom nešpecifikoval, o aké poplatky sa jedná, za aké úkony boli vyúčtované, ďalej v tejto sume nepriznal nárok na zaplatenie sumy 0,52 Eur z titulu úrokov z omeškania rovnako pre nešpecifikovanie tohto nároku žalobcom, žalobca nešpecifikoval, za čo tento úrok z omeškania bol vyúčtovaný, z akej sumy, za aké obdobie, akým percentom, ďalej v sume 95,01 Eur nebola zohľadnená čiastka 64,63 Eur, ktorú žalobca resp. právny predchodca započítal na rôzne poplatky v úhrade žalovanou čiastky 103,24 Eur. Tu uznal len poplatok za poistenie z úveru v čiastke 38,61 Eur, ktorý bol preskúmateľný a

dojednaný v zmluvných podmienkach (103,24 Eur - 38,61 Eur = 64,63 Eur). Potom žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 2.900,22 Eur (2.995,23 Eur - 95,01 Eur = 2.900,22 Eur). Sumu 29,86 Eur súd na poplatkoch žalobcovi nepriznal, sumu 65,15 Eur (64,63 Eur + 0,52 Eur), ktorú veriteľ započítal na rôzne poplatky resp. zmluvné pokuty a úrok z omeškania súd zohľadnil na istinu, keď o túto sumu potom došlo k poníženiu istiny zo sumy 1.645,35 Eur na sumu 1.580,20 Eur.

Vo vzťahu k posúdeniu uplatneného úroku z omeškania súd dospel k záveru, že nakoľko žalovaná je omeškaná, žalobcovi okrem prisúdenej istiny 2.900,22 Eur patrí i nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.580,20 Eur od 10. 12. 2019 do zaplatenia, keďže žalovaná je preukázateľne v tomto období v omeškaní s vrátením žalobcovi istiny 1.580,20 Eur. Žalobca nárok na zaplatenie úrokov z omeškania uplatnil v zákonnej výške, danej citovaným nariadením. Súd poukázal, že po zohľadnení všetkých doterajších platieb žalovanou s pripočítaním platby podľa tohto rozsudku (1.386,01 Eur + 2.900,22 Eur = 4.286,23 Eur), žalovaná neuhradí veriteľovi ani to, čo sa zaviazala v zmluve o splátkovom úvere, keby úver splácala riadne a včas, tiež s trvaním zmluvného vzťahu do 22. 12. 2023, čo je čiastka 4.550,52 Eur.

Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Vo veci mal väčší úspech žalobca, preto má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania úspechu a neúspechu vo veci, ktorý predstavuje 94 % ( $2.900,22 \div 2.995,23 = 0,97$ , t.j. 97 %,  $95,01 \div 2.995,23 = 0,03$  t.j. 3 %,  $97 \% - 3 \% = 94 \%$ ).

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala odvolanie žalovaná, ako to vyplýva z odvolania žalovanej, majúca za to, že rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces. Namietala vadu konania, ktorá má následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku zakladajúce jeho nepreskúmateľnosť. Odôvodnenie rozsudku má vysvetľujúcu povahu. Úlohou súdu je v časti odôvodnenia vyložiť pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku súdu. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu na základe dôkazov, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise a na základe listinných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému stavu. Poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 49, pričom v odvolaní uviedla, že žalovaná sa v čase zaslania týchto listov nezdržiavala na adrese, nakoľko sa starala o chorú matku, ktorá potrebovala opateru. Z tohto dôvodu neboli prevzaté výzvy, nakoľko žalovaná chodila len raz za čas domov si pre veci. Súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s touto námietkou žalovanej, nakoľko žalobca mohol viackrát poslať tieto listy znova, nakoľko sa nedostali do dispozičnej sféry žalovanej. Neurobil tak, opakovane výzvy nezaslal. Žalovanej sa nedostali listy - výzva, že je klient v omeškaní viac ako 3 mesiace a druhý list Oznamenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Na doručenkách k obidvom listom je vidieť, že žalovanej sa nedoručili a vrátili sa späť, tak žalovaná sa nemohla a nemala ako dozvedieť o týchto úkonoch. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutiu. Ďalej namietala, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca predložil doručenkou k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu neprevzatú bez podpisu žalovanej. Takéto oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nemôže spôsobiť žiadne právne následky, keďže žalobca nepredložil doručenkou s podpisom žalovanej. Ani výzva, že je v omeškaní so splátkami úveru jej doručená nebola, doklad - doručenka je bez podpisu žalovanej a bola zaslaná a vrátila sa späť. S poukazom na ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, má žalovaná za to, že žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn.5Cdo/129/2010. Keďže žalobca nepredložil listiny o tom, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 04. 04. 2018 a výzva, že klient je v omeškaní viac ako tri mesiace zo dňa 02. 03. 2018 sa dostalo do sféry dispozície žalovanej, a žalobca nepreukázal, že žalovaná mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, neboli preto splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Ďalej poukázala na to, že úver bol poskytnutý bankou, žalobca je povinný tvrdiť a preukázať splnenie podmienok aktívnej legitimácie vrátane toho, či bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré stanovuje zákonné podmienky pre právo banky na postúpenie jej pohľadávky. Namietala, že banka sa dopustila použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti zmluvnej podmienky, v zmysle

ktorej oznámenia zasielané klientom do vlastných rúk sa považujú za doručené okamihom, kedy sa príslušné oznámenie zaslané spoločnosťou na poslednú známu adresu klienta vráti spoločnosti ako nedoručené, a to aj v prípade, že sa klient o zaslaní príslušného oznámenia nedozvedel, fikcia doručenia; národná banka vyhlásila túto za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca nepreukázal, že žalovanej bola výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti doručené, keď nepredložil doklad - doručenkou, že uvedené jej bolo doručené a podpísané žalovanou. Keďže nepreukázal žiadne doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovanej pred doručením žalobného návrhu neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobcu. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na nové rozhodnutie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že má za to, že žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali žalovaný nárok. Žalobca sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

5. Žalovaná sa k písomnému vyjadreniu žalobcu nevyjadřila.

6. V dôsledku odvolania podaného žalovanou proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom žalovaná podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/02015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, odvolanie žalovanej proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol postupom v zmysle § 386 písm. b/ CSP odmietol; rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná ako odvolateľka podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, čo nepochybne vyplýva z obsahu odvolania, a to aj napriek tej skutočnosti, že súd prvej inštancie výkonom II. v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, tzn. výkonom II. bolo rozhodnuté v neprospech žalobcu a nie v neprospech žalovanej. Z týchto dôvodov pri aplikácii ust. § 359 CSP žalovaná nebola stranou sporu oprávnenou podať odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žaloba žalobcu v prevyšujúcej časti bola zamietnutá, preto odvolací súd postupom v zmysle § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalovanej proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, keďže žalovaná nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, pretože týmto výkonom nebolo rozhodnuté v neprospech žalovanej; naopak, týmto výkonom bolo rozhodnuté v neprospech žalobcu, ktorý však odvolanie voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

12. Čo sa týka výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.900,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.580,20 Eur od 10. 12. 2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na základe podaného odvolania žalovanou tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie

sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, pričom rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná ako odvolateľka v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, príp. nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na odvolanie žalovanej a odvolacie dôvody uvedené v jej odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovanej nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje vo vzťahu k výroku I., ktoré bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu vzhľadom na odvolanie podané žalovanou, v celom rozsahu za vecne správne; po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

13. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. za vecne správny, ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, pričom zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k najzásadnejším námietkam žalovanej uvádza:

Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní uviedla, že rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces tým, že namieta vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorú vadu však nešpecifikovala jednoznačne, avšak uviedla, že namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku zakladajúceho jeho nepreskúmateľnosť, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka neobstojí a nie je dôvodná. Odvolací súd poukazuje na obsah odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý venoval náležitú pozornosť uvedeniu skutkového stavu, ktorý skutkový stav uviedol na základe vykonaného dokazovania, osobitne vo vzťahu ku každému vykonanému dôkazu v bodoch 14. až 25. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia citoval ustanovenia toho - ktorého právneho predpisu, na základe ktorých vykonal právne posúdenie, pričom náležite v odôvodnení uviedol na základe akého skutkového stavu, pri akom právnom posúdení dospel k názoru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti zaplata sumy 2 900,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 580,20 Eur od 10. 12. 2019 do zaplata, ktoré zdôvodnenie vykonal v bodoch 27., 28., 30., 36. až 39., v bodoch 46. až 51., 57. až 59., 62. až 69., a to vo vzťahu k žalovanej istine a v bode 73. vo vzťahu k žalovanému príslušenstvu, pričom odôvodnenie rozhodnutia je veľmi podrobné, rozsiahle, zaoberajúce sa každou námietkou žalovanej v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal náležité právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku spĺňa všetky predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedenie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odvolací súd preskúmaním veci samej, ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie mal jednoznačne preukázané, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil rozhodnutie súdu, zároveň vo vzťahu k prípadným ďalším dôkazom v konaní uviedol v bode 26. odôvodnenia, že žiadne iné dôkazy v konaní predložené na vykonanie dokazovania, ich oboznámením stranami sporu dané neboli, čo podľa zistení odvolacieho súdu zodpovedá obsahu spisu. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie pri odôvodnení rozhodnutia sa dôsledne riadil ust. § 220 ods. 2 CSP a odvolacia námietka žalovanej, keď namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, čo podľa nej by malo zakladať nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nie je dôvodná.

Ďalšiu odvolaciu námietku žalovaná špecifikovala tak, že súd prvej inštancie sa nesprávne vypořiadal s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu s poukazom na dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise majú za to, že súd na základe listinných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému stavu s poukazom na to, že oznámenie banky o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 04.04.2018 a výzva, že klient je v omeškani viac ako 3 mesiace zo dňa 02.03.2018 sa nedostali do sféry dispozície žalovanej, čo žalobca v konaní nepreukázal a z tohto dôvodu zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie

mimoriadnej splatnosti a následné postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi. Namietala odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, čo sa týka bodu 49. rozsudku súdu prvej inštancie. V odvolaní uviedla, že žalovaná sa v čase zaslania týchto listov nezdržovala na adrese, nakoľko sa starala o chorú matku, z tohto dôvodu neboli prevzaté výzvy, nakoľko žalovaná chodila domov len raz za čas si pre veci. Poukázala, že súd prvej inštancie sa nesprávne s touto námietkou žalovanej vysporiadal majúc za to, že žalobca mohol tieto listy opakovane zaslať žalovanej, keďže sa nedostali do jej dispozičnej sféry. K tejto odvolacej námietke žalovanej odvolací súd uvádza, že ju nemožno považovať za dôvodnú. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v bode 49. odôvodnenia vyhodnotil skutkové zistenia, ktoré súd zistil z vykonaného dokazovania, a ktoré uviedol v bode 48. odôvodnenia, pričom súd mal nepochybne preukázané, že žalovanej zásielka - výzva pôvodného veriteľa banky zo dňa 02. 03. 2018 (nachádzajúcej sa v spise na č. l. 68), bankou bola zaslaná prostredníctvom pošty s dátumom podania na pošte 05. 03. 2018, pričom táto zásielka žalovanej nebola doručená. Podľa oznámenia pošty zásielku adresát, t. j. žalovaná neprevzala v odbernej lehote a dňa 27. 03. 2018 bola zásielka vrátená banke (doklad na č. l. 165). Pôvodný veriteľ, t. j. Slovenská sporiteľňa listinou zo dňa 04. 04. 2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňu 03.04.2018, pričom oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti doručoval žalovanej prostredníctvom Slovenskej pošty. Zásielka bola zasielaná doporučené na doručenkú. Z obsahu spisu vyplynulo, že túto zásielku žalovaná neprevzala, keď podľa správy pošty zásielka adresátom, t. j. žalovanou, nebola prevzatá v odbernej lehote a zásielka bola vrátená banke dňa 02. 05. 2018 (viď doklad na č. l. 166). Súd správne konštatoval, že v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj v čase doručovania horeuvedených listín, rovnako aj v čase súdneho konania žalovaná bola prihlásená k trvalému pobytu na adrese, na ktorú jej veriteľ doručoval obidve horeuvedené listiny, pričom k trvalému pobytu na tejto adrese bola prihlásená odo dňa 27. 08. 1991. Na základe takto zisteného skutkového stavu (uvedeného v bode 48. odôvodnenia), súd správne dospel k názoru, že hoci žalovaná si zásielky (výzvu zo dňa 02. 03. 2018, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04.04. 2018) v odbernej lehote neprevzala, predmetné zásielky boli žalovanej doručené fikciou doručenia, pričom správne súd prvej inštancie poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaná v konaní pred súdom netvrdila a ani nepreukazovala žiadnym dôkazom, že by sa v čase doručovania oznámenia nenachádzala na doručovacej adrese. Z týchto dôvodov súd správne s prihliadnutím na to, že žalobca predložil dôkazy o doručovaní horeuvedených listín veriteľom žalovanej na adresu jej trvalého bydliska dospel k názoru, že tieto listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie sa k veci viackrát písomne vyjadrovala, pričom žiadnym spôsobom nepreukázala skutočnosť, že by sa z objektívnych dôvodov nezdržovala v čase doručovania horeuvedených listín v mieste trvalého bydliska, len v ostatnej listine ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 26.11.2020 (listina zo dňa 23.11.2020, doručená súdu dňa 24.11.2020) uviedla, že žalovanej nebolo doručené oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti, žalovaná sa v tom čase nezdržovala na tej adrese, svedčí o tom aj doklad, ktorý poskytol žalobca (zrejme mala žalovaná na mysli listinu preukazujúcu doručovanie zo strany žalobcu). Toto tvrdenie však žiadnym spôsobom bližšie neobjasnila a predovšetkým žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázala. Žalovaná teda v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázala, že by nemala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom listín doručovaných právny predchodcom žalobcu, t. j. bankou, a preto je potrebné prijať názor v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že listiny špecifikované vyššie sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Odvolací súd zároveň poukazuje, že aj v podanom odvolaní žalovaná len všeobecne uvádza, že v čase zaslania týchto listov sa nezdržovala na adrese, nakoľko sa starala o chorú matku, ktorá bola zdravotne zle a potrebovala opateru, pričom odvolací súd uvádza, že sa nejedná o novotu v zmysle § 366 písm. d) CSP a zároveň odvolací súd uvádza, že takéto tvrdenia žalovaná žiadnym spôsobom ani prípadným doložením hodnoverného dôkazu nepreukázala. Odvolací súd však poukazuje na to, že sa jedná o neprípustnú novotu v konaní pred odvolacím súdom, na ktorú odvolací súd nemôže ani prihliadať. Pokiaľ teda žalovaná dôvodila, že neboli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 a § 563 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca nepredložil doručenkú k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti, táto odvolacia námietka nie je dôvodná, pretože v konaní bolo jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu, banka, vyzvala žalovanú listinou zo dňa 02. 03. 2018, že je v omeškaní a zároveň listinou zo dňa 04.04.2018 vyhlásila mimoriadnu splatnosť, pričom žalobca predloženými listinami preukázal, že tieto písomnosti právneho predchodcu sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Nemožno potom prisvedčiť ani námietke žalovanej, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu, pričom s vykonaným dokazovaním jednoznačne bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky zo strany pôvodného veriteľa, t. j. banky na žalobcu, a to nielen pri aplikácii § 53 ods. 9 a § 563 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj v zmysle § 98 ods. 2 Zákona o bankách.

Možno teda v zhode s názorom súdu prvej inštancie jednoznačne konštatovať, že došlo k platnému zosplatneniu úveru bankou a následne k platnému postúpeniu pohľadávky bankou na žalobcu. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v celosti aj poukazuje. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia náležite vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, pri náležitom právnom posúdení, t. j. na základe zisteného skutkového stavu vykonal správne právne posúdenie veci.

14. Na záver odvolací súd uvádza, pokiaľ žalovaná v odvolaní uviedla všetky odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 CSP, keď v odvolaní citovala ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f) g) a h), ktoré ustanovenie Civilného sporového poriadku upravuje dovolacie dôvody, ktorými možno odôvodniť odvolanie, súd sa mohol zaoberať len odvolacími dôvodmi, ktoré jednoznačne žalovaná uviedla v odôvodnení. Tými odvolacími dôvodmi, ktoré boli uvedené len odvolávkou na ust. § 365 ods. 1 CSP a neboli žalovanou špecifikované konkrétnym spôsobom, sa odvolací súd, nad rámec skúmania procesných podmienok (380 ods. 2 CSP), pri rozhodovaní o podanom odvolaní zaoberať nemohol, a to z dôvodu, že odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi, tieto však musia byť riadne konkrétne špecifikované.

15. Na základe už vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. z dôvodu vecnej správnosti, postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rovnako potvrdil z dôvodu vecnej správnosti aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodoval o trovách prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie aplikoval správne ust. § 255 CSP a podľa pomeru úspechu strany vo veci priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 94% s tým, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu týchto trov konania v rozsahu 94% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o určení výšky náhrady trov konania v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 369 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd uložil žalovanej strane, ktorá bola neúspešnou stranou v odvolacom konaní, zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).